

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'HERENCIA BEN REPARTIDA

per DIVORI

Un pare va dir als seus tres fills, veient que es feia vell: Després de ma mort, vull deixar-vos l'herència ben repartida i per tant anireu, al cap d'un any d'ocorreguda, al bosc de darre-

ra la casa. En un turonet hi ha un gran noguer. Caveu al des-sota, trobareu un cofret: té tres departaments, el de dalt per-

tany al gran, el del mig al mitjà i el de sota al més petit. El bon pare va morir i al cap d'un any anaren al lloc indicat. Obeint ses ordres,

trobaren el cofret, van obrir-lo i apa-reguè el departament superior p'e d'unces d'or, mentre que el segon sols contenia ossos d'an mals i el del fons

trossos de llenya. Des de llavors l'animositat i l'enveja dels dos petits contra el gran anà en augment. La vida devingué talment insuportable que anaren a con-

sultar el seu cas al bon Rei, home savi i de gran equanimitat. Enterat del cas, va moure el cap i va dir: — Acabeu vostres baralles! Feixuc

és el pes de la pedra i gran el pes de la sorra, però més feixuga és encara la ira de l'insensat! Vostre Pare, se-gons tota evidència, era un home savi i just, i el seu testament expressa cla-

rament la seva volun·tat. — Com, doncs no heu endevina·t, oh! des·raciats insen-sats, que ell ha llegat tot son or al gran, el bestiar i el vassals al mitjà, i les terres i la casa al petit? Aneu en pau i no us

busqueu més raons. I plens de joia els tres germans es prosternaren davant del rei i sortiren després dant-se les mans.

Un nen robat

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Els senyors Vilamajor tenien per fi, després d'anys sencers de demanar-lo al cel, un xamós nen que venia a enjoiar amb les seves gràcies aquella llar ensopida fins llavors. Els senyors Vilamajor eren amb el petit Benvingut, feliços del tot i deixant a part la imaginació, ja se'l veien fet un home amb una lluita carrera rodejat de prestigi i de tota mena de satisfaccions.

Els dies que feia bon sol el treien a orejar-se, ben acondicionat en un cotxet o bé al braç de la dida fastuosament habillada. Rodejat d'atencions, el nen Benvingut s'anava desenvolupant. Tenia ja catorze mesos, llavors començava a caminar, i la dida en trobar un xicot del poble s'hi posà a enraonar amb tan viu afany que es distraigué de la seva missió i el nen desaparegué

misteriosament, sense que al donar-se compte del que li passava ningú sabés donar-li raó del que podia haver succeït a la criatura.

La dona desesperada no gosà presentar-se a casa dels senyors Vilamajor i fora de si, anà a casa d'uns parents seus a refugiar-se.

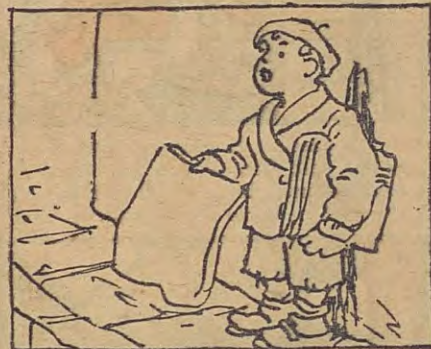
La Senyora Vilamajor en veure que l'hora de tornar la dida amb el nen

s'anava perllongant, començà a passar ànsia i a sortir al balcó. Finalment trasbalsats els esposos Vilamajor anaren al lloc a on acostumava a passejar la dida i no l'hi trobaren. Recorregueren quarterets, cases de socors i en lloc els saberen donar raó del que passava. Telefonaren a casa seva per si havia tornat la dida, i en comprovar que no hi era, donaren avís a la poli-

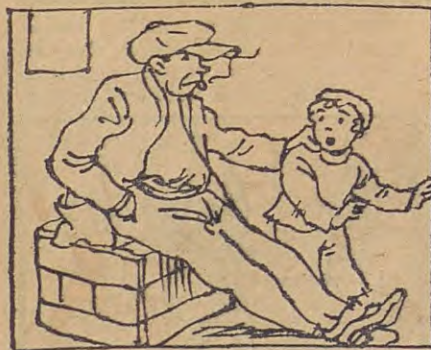

cia de cercar la criatura i la dida. Fou endebades!. Els pobres pares estaven desesperats. A l'endemà passat descobriren els parents de la dida i aquests explicaren com la dida hi havia anat desesperada i que ja era al poble. S'activaren les pesquisses i després de esperances i desil·lusions, varen tenir l'evidència de què son adorat fill era definitivament perdut. El seu

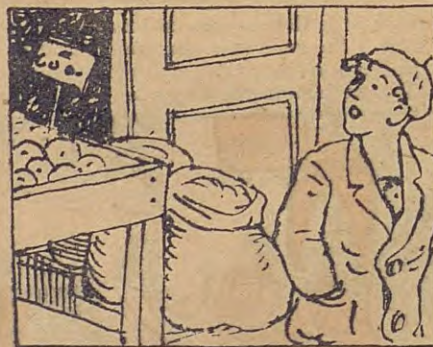

dolor no tenia consol. Una remota confiança de què algun dia el retrobarien, els feia viure i no deixaven de fer investigacions.

Mentrestant en Benvingut, venia diaris en poder d'uns vagabunds, els quals de la cantonada estant el vigilaven. El pobre infant anà creixent en aquella atmòsfera de mandra, ignorància i vilesa barrejades. Era ben bé

una flor en un femer, perquè el malaurat Benvingut havia heretat les virtuts dels seus bons pares i tenia un cor com un àngel. El temps passava i com que ja no feia prou llàstima als vianants, venia pocs diaris per les exigències dels vividors que l'explotaven, i varen decidir de fer-lo ensenyar de lladregot. En Cor de suro, que així s'anomenava

el raptador de l'infant, es dedicà a exercitar-lo a robar fruita de les paradetes del mercat, i gèneres de les exhibicions de les botigues, i si bé moltes vegades reeixia, altres li costaven un tip de córrer i al darrera les plantofades d'en Cor de suro, per no haver-ho fet prou bé. Benvingut s'anava fent gran i ni sabia que Benvingut fos el

seu nom car els seus explotadors l'anomenaven Valentí i Valentí pensava ésser com també pensava ésser fill d'aquells bergants. Havien passat tretze anys d'ençà que havia estat raptat, que en Valentí casualment sentí una conversa que li féu parar l'orella.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

SEMPRE HI HA PITJOR

— Avui el mestre m'ha dat un premi d'Història Natural.
— Sí? Per què?

— Perquè ha dit que la girafa té tres potes.
— Tres? Bunyol! I t'ha premiat?
— Sí, perquè tots els altres nois han dit que en té dues.

EL LLAMINER

El petit Quimet tenia el viciot de posar-se el dit a la boca.
— Mira Quimet que si vas xuclant-te el dit acabarà per fondre's.
— Sí? I què hauran de fer llavors.
— Te l'hauran de posar de fusta.
— Ah doncs, posi-me'l de fusta de regaleissia.

EXÀMEN DE GRAMÀTICA

— Què és el present?
— Un regal.
— I el passat?
— Un ou covat.
— I el futur?

— El *novio*.
— I el *perfet*?
— No existeix en aquest món.
— Què és *gènere*?
— Tela de cotó.
— Què vol dir *Sintaxi*?
— Un automòbil de propietat.

RETRAT COMPLET

El mestre era diminut i de cara poc agradable i estava donant la classe de gramàtica amb gran desesper dels seus deixebles que no podien pair tot allò de *sustantivo*, *adjetivo* i altres *ivos*.

— L'adjectiu pot ésser atribut o predicat — explicava. — Vejam, un exemple, Rafeques, què sóc jo?

— Un home — contestà l'avorrit Rafeques.

— Sí, però que més?
— Un home petit.
— Està bé, però quelcom més encara.
— Ah, sí, senyor: Un home petit i lleig!

LES SABATES

Quan morí el vell Punyestret, el seu nebot, l'avar Penyes, heretà, ultra l'or i argent del difunt, un magnífic parell de sabates quasi noves.

— Oh, que aniré bonic, — exclamà en Penyes contemplant el calçat lluent i poc usat que el vell Punyestret havia guardat per dur-lo en festes

anys. — Però, — remugà en emprovar-se-les, — em vénen molt estretes! Forcejà una mica i no se les pogué ficar de cap manera.

— No pot ésser no m'entren! — exclamà. — No me les podré posar fins que les hagi dut dues o tres vegades i s'hagin donat.

HISTORIA UNIVERSAL

Nínive fou destruïda.
Babilònia caigué.
Sodoma cremà.
Tiro... explotà.

PRECAUCIÓ

— Ho'la, nen. Que hi és el teu papà?
— Espera, que vaig a cercar la miyona, ella sap què s'ha de contestar

per En GUILLEM D'OLORÓ
A CAL FOTÓGRAF

— Quan valdrà fer un retrat dels meus fills?

— A cinc pessetes la dotzena.
— Així ja tornaré més endavant perquè per ara només en tinc quatre.

PROVA PALESA

En Pelat havia anat a veure el milionari senyor Pafies per demanar-li la mà de la seva filla.

— Jove, — féu el milionari — no em fa res que sigueu pobre, mentre sigueu treballador i intel·ligent. Però digueu-me, vejам, si la meua filla no tinguéssiu ni un clau, l'estimariu igualment!

— Sí, senyor, amb tota l'ànima!
— Així deveu ésser un beneit. Ja us en podeu anar!

BOGERIES

Un aeroplà passà per damunt Sant Boi, i els asilats del manicomí l'admiraren llargament. L'endemà un d'ells digué al seu company:

— Aquesta nit he somiat que amb un aeroplà fugia d'aquí i me n'anava a Amèrica en vint hores.

— Doncs jo — féu l'altre — he somiat que anava a Austràlia en vint minuts.

— I com podia ésser, tan de pressa?
— Directament a través de la terra, com que Austràlia és exactament des-sota nostre.

— Mira, noi! — féu l'altre, enutjat — saps què ets, tu? un ximple, i no pas un boig com nosaltres!

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

EL FALCO DEL REI SINDABAT

(Acabament)

Ja veus, oh, Gení! — continuà el Pescador (1) — com a tu t'ocorre ara el mateix que al rei Iunan. Jo et vaig deixar sortir de la gerra, i tu, en pagament, m'has volgut occir; doncs ara roman a dins per tota l'eternitat!

— Per Al·lah sobre tu! No facis això, bon pescador! — feia el Gení. —

(1) Vegeu el número 167.

Si jo he estat venjatiu i criminal, si-gues tu magnànim i misericordiós: Jo et juro pel segell de mon amo i senyor Soleiman-ben-Daud, que no sols no et faré cap mal, sinó que he de fer la teva riquesa i la teva benaurança, si m'alliberes!...

Aleshores el Pescador volgué e-coltar les paraules del Gení i obrí de bell nou el vas; n'eixí el fumerol, que

anà muntant espai amunt... amunt..., es condensà, i reaparegué el Gení es-garrifós que abans havia vist.

Al pobre Pescador se li ericaren els cabells, i ja es penedia d'haver obert el vas; però el Gení el tranqui-litzà, dient-li:

— Bon Pescador! Vaig a complir el que t'he promès: Segueix-me!

EL LLAC ENCANTAT

El Gení començà a caminar al da-vant i el Pescador a seguir-lo sense confiar massa en sa seguretat. Deixa-ren la ciutat a la dreta i ben aviat la perderen de vista. Pujaren unes mun-tanyes, davallaren a una ampla prada i després de travessar un bosc espes-síssim arribaren al davant d'un llac d'aigües quietes com un mirall, blaves i profundes com no podeu imaginar-vos. Ja quasi era nit i la seva superfi-cie reflexava amb tal fidelitat la prego-nesa i la serenor del cel i el pampallu-gueig dels primers estels, que els lotus i els nenúfars que flotaven al damunt del cristall semblaven sospe-sos en l'aire al mig d'un abís.

El Gení ordenà al Pescador que

calés la xarxa en aquelles aigües. Ell obeí i al cap de pocs instants tornà a retirar-la. Oh meravellosa pesca! A dins del seu art hi havia quatre pei-xos tan estranys que ni somiant-los us els imaginariu amb forma més fantàsica. Un semblava d'or, l'altre tenia els reflexes metàl·lics de l'argent, l'altre tenia la lluisor de l'acer i l'al-tre les obscures variants del bronze. Cuetejavensenspararamenassantren-car els cordills de la xarxa. El Gení, alèshores féu:

— Ara vés al palau del Soldà i ofe-reix aquests peixos: Ell te'ls pagarà tan bé que no trigaràs massa a enri-quir-te. Pots cada dia venir una vegada a calar el teu art en aquestes aigües

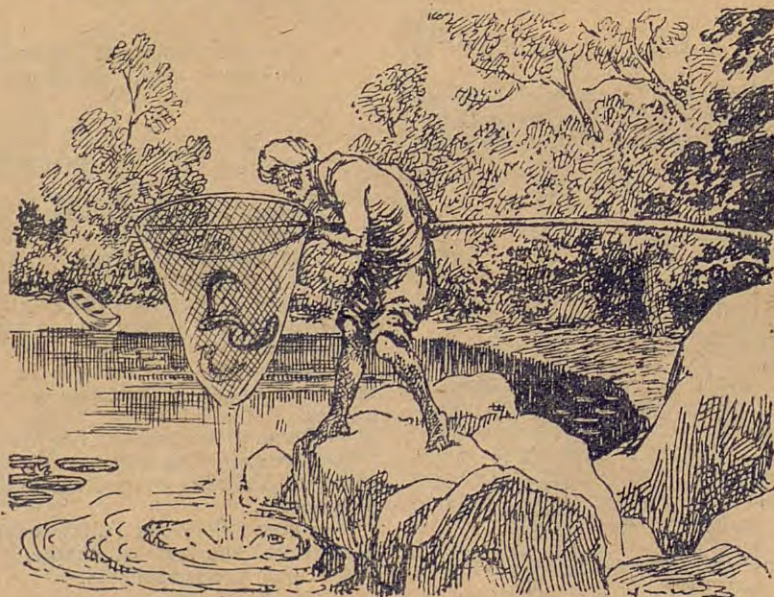
però res més que una vegada al dia. I ara mercès per la gràcia que m'has fet de la meva alliberació i que Al·lah et tingui sempre sota sa altíssima pro-tecció!

I en acabar de dir això picà amb el peu a terra i s'hi obrí una clivella pro-funda que el va engolir.

Quan el Pescador tornà en si de la seva sorpresa, emprengué el camí de retorn a la ciutat amb la xarxa amb els meravellosos peixos carregada a l'esquena i, no obstant i no haver vist mai aquell llac encantat, ni aquell ca-minet, ni aquells boscatges, no trigà gaire en veure la silueta de la ciutat amb els minarets clavats al cel i amb els mil llums que pampallugaven com volent escarnir les altes estrelles. Arribà al davant del palau del Soldà i quan l'Intendent veié aquells tan ex-traordinaris peixos que encara cueteja-ven, cuità d'ensenyar-los al rei, el qual es meravellà fins l'extrem del mera-vellament. Immediatament ordenà que donessin al Pescador quatre cents di-nars per la seva mercaderia i que la seva cuinera negra, la més experta en l'art de la cuina, guisés aquell miracle de peixos, de la més excel·lent manera que la seva fantasia li dictés.

El Pescador, en veure a les seves mans aquella quantitat que mai, en tota sa vida, havia vist d'un plegat, va creure que es tornaria boig. Anà cap a casa seva; comprà de tot el que mancava als seus fills i ja podeu pen-sar la joia de tota aquella família. Vet aci tot el que respecta al Pescador!

La cuinera negra mai havia vist

uns peixos d'aquella mena; però els netejà, els arreglà en una gran paella, hi posà tota mena d'espècies i els posà tot seguit al foc. Ben aviat quedà tot el palau embalsamat de l'aroma finíssima d'aquell menjar exquisit. Quan foren cuits d'un costat, la bona cuinera negra els tombà. En aquell instant, un dels peixos es tornà vermell, l'altre blau, l'altre groc i el darrer verd. Hom percebé una estranya remor que anava atansant-se i per fi el mur de la cuina s'obrí per art d'encantament i aparegué una noia de bellesa inenarrable la qual portava una vareta màgica a la mà. Les seves galtes eren rosades, fines, de qualitats perfectes; les seves parpelles voltades de la penombra dolça del capvespre; el seu cos, graciosament doblegadís. Al cap hi duia un vel de seda blava que no podia retenir els rínxols que se li escapaven pel damunt de les orelles i els braços nus, d'una blancor ebúrnia, tots exornats amb braçalets de preciosos metalls i pedreries. La noia s'atansà fins a la paella i, tocant-la amb la vareta màgica, féu:

— Peixets, peixets, esteu ben arregladets?

— Sí, sí, sí, sí!.. — respongueren els quatre peixets. En aquell moment la cuinera negra perdé el coneixement i caigué a terra. Aleshores la bella donzella tombà la paella al foc amb tot el guisat i quan la negra tornà en si, els quatre peixets ja s'havien tornat carbó.

Al cap de poca estona entrà l'Intendent per veure com anava el guisat dels peixos meravellosos. La negra, amb llàgrimes als ulls li va explicar tot el que li acabava de passar.

— Ja és una història ben extravagant, ja, això que em contes! — féu l'Intendent. I tot pensant en presenciar-ho ell, ordenà que hom anés a cercar el Pescador.

— Es absolutament necessari — li digué, — que demà em portis quatre peixos iguals als que has portat avui.

El Pescador, l'endemà, anà al llac encantat; calà la xarxa i, al cap de poca estona ja havia pescat quatre peixos més, iguals als que havia pes-

cat el dia abans. Els portà al palau del Soldà i li en foren pagats quatre cents dinars més. L'Intendent els donà a la cuinera negra ordenant-li de coure'ls a la seva presència. Al cap de poca estona de tenir-los al foc, s'obrí de bell nou el mur, aparegué la bellíssima desconeguda i després de fer la mateixa pregunta del dia abans tombà la paella al foc i els peixos foren altra vegada carbonitzats. Aleshores, l'Intendent es digué:

vià a cercar el Pescador i li preguntà:

— On pesques aquests peixos?

I ell respongué:

— En un llac que hi ha entre quatre muntanyes no gaire allunyades.

— Quant de temps es necessari per anar-hi?

— Mitja horeta escassa, — féu el Pescador.

El Soldà ordenà al seu Visir i a la seva escorta que els acompanyessin i al Pescador, que guiés.

Al cap de poca estona foren arribats tots a la vora del llac i no hi havia ningú en tot el seguici que es recordés d'haver estat mai en aquells paratges d'ensomni.

El Soldà, que era home de gran gosadia cridà el seu Visir apart i li digué:

— Mira: Estic disposat a no tornar a seure al meu tron mentre no descobreixi el misteri que s'amaga en aquestes coses. Torneu-vos-en tots al palau i ordena a la gent el silenci més absolut sobre tot el que han vist sota pena de mort. Jo vull romandre sol ací. Ja rebreu noves meves. Interinament tu ets l'encarregat del governall del meu reialme.

El Soldà es cenyí la simitarra, una gümia i un punyuet i s'allunyà. El Pescador i el Visir, seguits de l'escorta real se'n tor-

naren a la ciutat.

El Soldà començà a caminar per la vora del llac enllà fins que fou nit i caminà tota la jornada i tot el vespre sens parar i fins tot el dia següent. En arribar l'altre vespre veié al lluny la silueta negra d'una edificació, i pensà: «Potser allí hi haurà algú qui vulgui donar-me noves d'aquest llac encantat i dels peixos meravellosos.» I anà caminant i atansant-s'hi. Quan fou més a prop veié que era un magnífic palau tot bastit de pedres negres i consolidat amb cuirasses d'acer. Una de les dues portes era entreoberta. El Soldà trucà suaument i ningú respongué. Tornà a picar, ara més fort, i ningú tampoc respongué als seus trucs. Aleshores ell pensà: «Vols-te

— Ara sí que no puc pas amagar-ho al Soldà, això que passa amb aquests peixos! — I se'n hi anà i li explicà fil per randa tot el que havia vist. Quan el rei oí aquella història digué que volia ell presenciar-ho en persona. I ordenaren al Pescador de portar quat e peixos com aquells, pels quals, l'endemà, li foren pagats quatre cents dinars més.

El Soldà s'acomodà amb coixins a la cuina i al cap de poc que la cuinera negra havia posat la paella amb els peixos al foc, s'obrí el mur i aquesta vegada aparegué un negre més esgarriós que un brúfol o que un gegant de la tribu dels Had. Féu la mateixa pregunta que aquella formosa dama; els peixos foren altra vegada carbonitzats i el gegant negre desaparegué en la clivella del mur.

Aleshores el Soldà, meravellat, en-

(Seguirà)

La llonganissa

En Peret i en Jaume feien campana. Per què? No ho sabrien dir si els ho preguntessin. Es sol era tan brillant, el camp tan bonic i la lliçó de Geografia tan avorrida, que en sortir de casa, els peus els portaren amb tota naturalitat cap al raval i després cap a la carretera que serpejava a través dels conreus fins a la muntanya.

Caminant, caminant, arribaren a trobar-se ben lluny del poble, més enllà de la creu de terme i decidiren re-

posar una estona per rumiar què podrien fer per divertir-se. Entraren en un camp i la primera cosa que veieren fou el carret del vell Toni arreconat darrera unes mates. En Toni es sentia un tros més avall arriant la mula que tirava l'arada però des d'allà on ells eren no es veia.

— Mira — exclamà en Peret, — ja tenim el joc. Farem de bandits i registrem el carro.

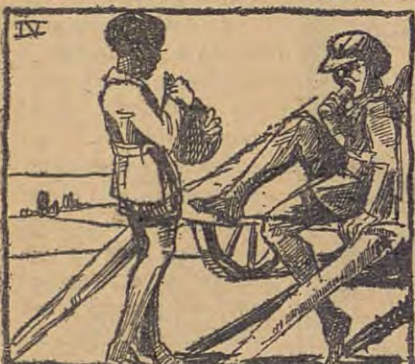
— Vinga — féu en Jaume lligant-se

el mocador a la cara com un veritable saltejador. I d'un bot s'enfilaren al carret i començaren a furetejar per les bosses.

— Mira què hi ha! — digué de sobte en Jaume. I mostrava al company un enorme tall de llonganissa embolicat amb paper d'estrassa.

— Mengem-nos-la? — Val! — I sense pensar-s'hi gens, queixalada va, queixalada ve, s'anaren cruspint l'excel·lent embotit que en Toni devia

guardar per dinar o per fer deu hores, que diuen a pagès.

Després, assedegats, xerricaren una bona tirada de la bóta que penjava dins el carro i anaren a asseure's darrera les mates per pair una mica i al mateix temps per veure la cara que posaria en Toni en trobar-se sense llonganissa.

No trigà el bon pagès a dirigir-se cap al carret acompanyat de la vella mula que l'ajudava a llaurar. Donà el

pinso a l'animal i es posà a cercar el menjar per ell.

Els dos xicots no s'aguantaven el riure. Al cap de poc, sentiren en Toni que remugava:

— Bo! la dona s'ha descuidat de posar-me la truita i el bacallà que tenia preparat. Misèries de la vida. Ara m'hauré d'estar sense esmorzar i això que tinc una llonganissa tan maca. Ja! Ja! No seré tan betzol de menjar-mela, per gana que tingui!

— Caram! Per què ho deu dir això? — es digueren els xicots en veu baixa.

— Jo et flic, que se la carregará de valent el tocinaire que me la va vendre. Ara mateix, ja que no tinc esmorzar, enganxaré la mula al carret i me'n vaig a la vila a denunciar-lo. Quina barra! Vende llonganisses de gos malalt! Anirà a la presó, si es fa justícia!

Ai els dos xicots quan van sentir això, quin basqueig! Grocs i tremolosos, no sabien què els passava.

a plorar i suplicar.

— Senyor Toni, perdoni's que no ho farem més!

— Què no fareu més?

— Menjar-nos la seva llonganissa!

— Us l'heu menjada! Desgraciats! Es clar que no hi tornareu! No podreu pas!

— Porti's a l'Institut Ferran amb el seu carret, de seguida!

En Toni havia acabat de fermar la mula i els féu pujar. Amb un trot lleu-

ger retornà cap al poble mentre els dos entremaliats es retorcién de desesper.

Arribant a casa de llurs pares, en Toni els agafà un amb cada mà i digué a la mare que sortia a rebre'ls:

— Oli de ricí per dos, que la llonganissa se'ls ha assentat malament!

Quan els dos xicots saberen que tot havia estat una invenció d'en Toni per fer-los por, no cal dir si prengueren amb resignació la purga i la lliçada.

— I potser el matí i tot al criminal — prosseguí monologant en Toni — perquè el veterinari em digué ahir que aquell gos era rabiós i que el que mengés d'aquella llonganissa moriria rabiament sense remissió, a menys que no el portessin de seguida a l'Institut Ferran.

A en Peret i en Jaume els semblà que ja començaven a tenir ganes de mossegar. Sense necessitat de dir-s'ho eixiren de sota les mates i començaren

UN RETALLET DE CADA COSA

ACUDITS ANTICS

Els acudits que inserim a continuació els haureu sentit o llegit ja alguna vegada. No és estrany, perquè encara que quan els llegíreu us semblessin nous són quasi tan vells com l'anar a peu. Els escriví fa uns mil sis cents anys un escriptor anomenat Hiérocles d'Alexandria i probablement no els inventà ell sinó que degué recopilar-los de les faules mil·lèsies, contes antiquíssims avui sols coneguts per fragments.

Es notable el fet que, malgrat l'aparent avanç de la civilització i la modificació de la vida humana que ha tingut lloc des d'aquelles reculades èpoques, encara avui ens fan riure les mateixes coses i els mateixos acudits que dos o tres mil anys endarrera.

Aquí van els *xistos*; la víctima d'ells és un tal Escolàstic que en grec vol dir estudiant o desenferrat (avui encara ambdues paraules són quasi sinònimes) i equival al nostre Patricot, Pitafi o Gedeó, personatges de *xisto*:

Escolàstic, sentint dir que els corbs viuen més de dos cents anys, en comprà un i el criava per provar-ho.

Escolàstic, volent nedar, per poc no s'ofega. Jurà després que no tornaria a ficar-se a l'aigua abans de saber nedar.

Escolàstic, per travessar un riu entrà en la barca a cavall. Preguntant-li algú per què feia allò, respongué que tenia pressa.

Escolàstic, patint fam, es vengué els llibres per comprar pa. Escrivint després al seu pare li deia: «Alegra't pare, ja els llibres em mantenen».

Escolàstic, viatjant per mar, quan en una tempesta s'ensorrà el vaixell i tothom cercava una fusta per nedar, ell per salvar-se s'arrapà a l'àncora.

Escolàstic rebé una lletra d'un amic seu demanant-li que li enviés llibres. Ho oblidà i en trobar després l'amic li digué per disculpar-se: «Aquella carta en què em demanaves llibres, no l'he rebuda».

Escolàstic havent anat a Roma s'estranyà que els infants sabessin parlar llatí, tant que li havia costat a ell d'aprendre.

Escolàstic trobant un amic: «Em creia» li digué «que eres mort». «No

veus que sóc viu» exclamà l'altre. «Prou, però el qui m'ho va dir és més digno de fe que no pas tu».

PROHIBIT EL RIURE!

A Stettin (Alemanya) la rialla és capaç de portar seriosos disgustos.

Un matrimoni alemany, Herr i Frau Stanzer, sortien d'una botiga mentre la Frau contava al Herr un acudit. El marit esclatà en una rialla sorollosa a conseqüència de la qual un policia que estava allà prop acudí i acusant el rialler d'escàndol en la via pública li imposà 4 marcs de penyora.

Aquest acudit de l'autoritat divertí tant Herr Stanzer que novament esclafí en rialles. Abans d'acabar de riure

el policia se l'endugué a la delegació. Un testimoni assegurà que l'inculpat en riure «belava com un moltó».

Aquesta atestació va fer gràcia a Herr Stanzer i tornà a riure de bon gust. Li posaren 10 marcs de penyora. Llavors es tragué el moneder i rient encara, entregà 30 marcs dient que li abonessin els 20 soberrers a compte de les altres riallades que faria. Això enutjà el magistrat i el penyoraren en 50 marcs més. Sols llavors començà a posar-se seriós.

Si mai aneu a Stettin no us emporteu pas el Virolet. Però valdrà més que no hi aneu; una ciutat on no es pot riure és massa ridícula per valer la pena de veure-la. A ben segur que no us podrieu estar d'imitar el bon Herr Stanzer en veure les files encarcerades que deuen fer aquells pobres ciutadans.

FAULES D'ISOP

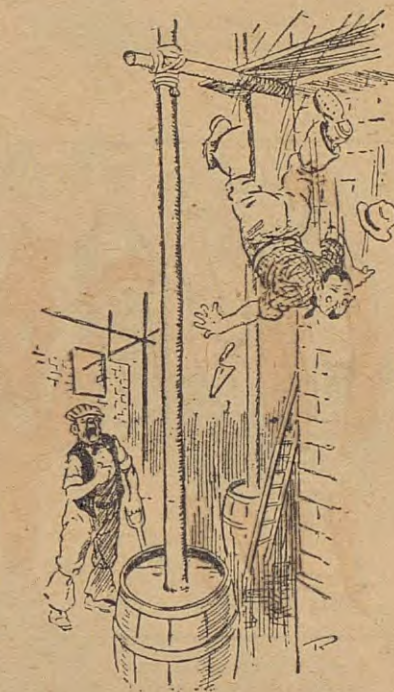
XL. — El llop i la vella

Un llop afamat anava cercant aliment. Arribat a un cert lloc, sentí plorar un infant i una vella que li deia: «No ploris més, si no ara mateix et daré al llop». Creient el llop que la vella deia veritat s'esperà afanyós molta estona. Arribat el vespre oí novament la vella afalagant l'infant i dient-li: «Si ve el llop aquí, el matarem, filllet.» Sentint això el llop se n'anà, dient: «En aquesta casa diuen unes coses i en fan unes altres.»

Moralitat: La faula va pels homes que no tenen iguals les dites i els fets.

UN CAP CALENT

Recentment en un port d'Anglaterra acudiren sis bombes automòbils, quaranta bombers, nombrosos policies, un exercit de repòrters i un núvol de fotògrafs sols per trobar que un lampista s'havia recremat els cabells amb un soldador i el seu aprenent espantat havia trucat el timbre dels bombers.

— Cau de cap, noi, cau de cap que et tocarà més indemnizariol

De Tit Bits

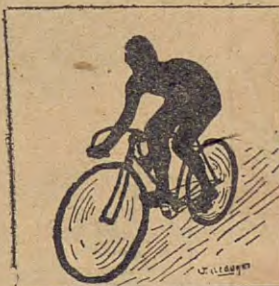
Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 525 — Odon Gener

N.º 527 — Joan Bernadell

N.º 528 — J. Lleonart

N.º 529 — Rafael Martí

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interí

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

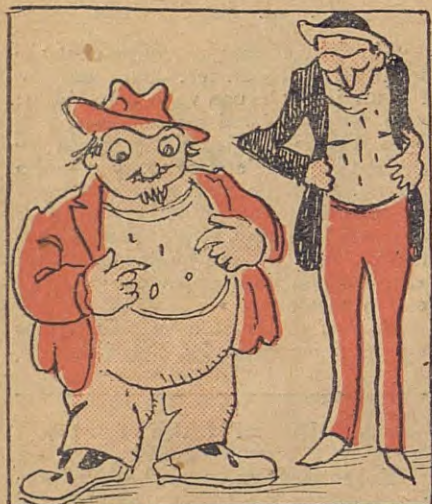
S'ocupa la societat
de la seva netedat.

A en Balaga no precisa
rentar-se mai la camisa.

Un rètol proclama a clams
la higiene dels ciutadans.

— Vols que et digui sens embuts
que hem de firar tapabruts.

I se n'entren al Basar
disposats a acaparar.

En Baligà amb mala pata
sol's fa seguir xocolata.

Mentre que l'altre gat vell
pren una tassa i pinzell.

— Apa noi, ja ens podem fer
un magnífic sueter.

Com no en pogueren birlar
sols se'l van poder pintar.